

Kristaus Karaliaus Laivas

Jėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Savaitraštis

Kun. J. Vaitkevičius, M.I.C.

LIEPOS MĖNESIUI MINTYS

Liepos mėnesis yra pašvęstas brangiausio Viešpaties Jėzaus kraujo garbinimui, kaip kad birželio mėnesis jo širdies paslapčių mąstymui ir aukštinimui.

Šv. Povilas lygindamas Kristaus kraują su Abelio krauju, kurį praliejė jo brolis Kainas, sako, joguei Kristaus kraujas geriau kalbą už Abelio kraują, pravartu tat paklausyti tų dviejų kraują kalbos, kad geriau pažītume mūsų Išganytojo meilę dėl mūsų, o per tai kad jam atsidėkotume geresne meile.

1. Kraujas kalba.

Kraujas reikalingas yra gyvybės išlaikymui, nes, tekėdamas po kūną, atnaujina jį ir saugoja nuo sugedimo. Kada sustoja tekėjęs, arba išteka iš kūno, kūnas miršta ir ima gęst, todėl nuo seniausių laikų pradėta manyt, kad gyvybė glūdi kraujuje, pralieti tat kraują skaitėsi tas pat, ką ir atimti gyvybę, kraujas tuo būdu pasidarė gyvybės reiškęjas. O ir šiandien žmonių kalba nėra šiuo žvilgsniu pasikeitusi, pralieti kraują — reiškia atiduoti savo gyvybę.

Kadangi, gyvybė yra žmogui brangiausias daiktas, nes su gyvybe yra surištos visos jo laimės, visi troškimai ir viltys, todėl kas jam ją atima, daro didžiausią skriaudą.

Dievas, kuris yra visų skriaudų lygintojas, nepakenčia žmogžudystės ir skaudžia už

ją baudžia tuos, kurie yra jos dasileidę, todėl teisingai imta jausti, kad pralietas kraujas šaukia į dangų atmonijimo, nes iš vienos pusės žmogžudystė neapseina be kraujo praliejimo, o iš kitos žmogžudys visuomet užtraukia ant savęs Dievo bausmę jau ant šios žemės. Netruksta ir labai iškalbingų faktų šios tiesos patikrinimui, nes žmogžudžius visuomet ištinka kokia nelaimė.

Tokiam jausmui patsai Dievas davė pradžią, nes įvykus pirmajai žmogžudystei ant žemės, tuojaus pareikalavo už ją atsakyti. „Ką padarei?“ sako Viešpats Kainui, pirmajam žmogžudžiui, *tavo brolio kraujas šaukia į mane nuo žemės. Dabar tat tu busi pralietas ant žemės, kuri išsižiojo ir priėmė iš tavo rankos tavo brolio kraują.*“ Prad. 4, 11.

Yra tai vienas kraujo šaukimas į dangų, butent atmonijimo, bausmės už padarytą žmogžudystę.

Bet yra ir kitas, kuris šaukia pasigailėjimo ir dovanojimo, o tai įvyksta tada, kada žmogus aukoja savo gyvybę, leidžia pralieti savo kraują, kad apgynus gėrybes, kurias laiko už didesnes ir brangesnes, negu jo gyvybę. Tokia auka yra didžiausia ir brangiausia, kokią tik žmogus gali padaryt ant žemės, už tai ji turi didžiausios reiškęs ir galybės, neįkainuojamos gerybės plaukia iš jos tiems, už kuriuos toji auka buvo padaryta.

2. *Kristaus kraujas geriau kalba, negu Abelio.*

Tokią auką iš savo gyvybės yra padaręs už mus Viešpats Jėzus, praliedamas savo kraują iki paskutiniam lašui.

Žmogui nusidėjus, nebuvo galimybės susitaikinti su Dievu, atlyginti jo teisingumui, nes buvo prapuldyta ir sunaikinta gėrybė brangesnė, negu žmogaus gyvybė gali atsvert, todėl net žmogaus kraują praliejus, skriauda, padaryta Dievui, nebuna išlyginta, bet pasilieka, kad būtų lyginama per amžius pragaro baismėmis.

Išganytojas, matydamas nelaimę, į kurią buvo patekusi visa žmonija, paaukavo savo kraują už ją, atlygino pilnai Dievo teisingumui ir tuo būdu išgelbėjo žmoniją nuo amžinos prapulties.

Jeigu tautos gerbia ir brangina savo sūnų kraują, kurio praliejimu buvo išliuosuotos iš vergijos, atgavo nepriklausomybę, ar kitas panašias žemiškas gėrybes, kaip neturėtume gerbti ir branginti Kristaus kraujo, kurio praliejimu buvome išliuosuoti iš amžinos vergijos ir apturėjome amžiną laisvę.

Tas kraujas kalba už mus nuolatai, nes nuolatai, kiekvienoje dienos dalyje, daugiau, kiekvienoje sekundoje yra praliejimas Šv. Mišiose mistišku, nematomu būdu, kad galėtų atsistoti tarp mūsų ir dangiškojo Tėvo ir kalbėti už mus, o ne prieš mus, kaip kad kalbėjo Abelio kraujas prieš jo brolių Kainą. Visame pasaulyje per ištisas 24 valandas yra laikomos Šv. Mišios ir tiek jų daug, kad į sekundą išpuola keturi pakylėjimai, reiškia Išganytojas nuolatai yra iškeltas į orą, nuolatai tarpininkauja tarp dangaus ir žemės, nuolatai lieja kraują mūsų užtarymui.

3. *Kristaus kraujas kalba prieš nupuolusius.*

Dievas pasiketino kovoti su nupuolusiu žmogumi ne žiaurumu ir griežtumu, bet gerumu. Štai žmogus nupuola, klysta ne vieną kartą, bet tūkstančius, brenda į nuodemes kas kart giliau, širsta prieš Dievą ir jo apveizdą, Dievas gi vietoje sutriuškinti jį kaip kirminą, paversti jį dulkėmis, iš kurių yra sutvertas, rodo jam savo gerumą, liepia ir

saulei šviesti ir lytui lyti, daugiau, įkvepia savo Sūnui norą pralieti už nusidėjusį žmogų savo kraują iki paskutiniam lašui, kad sugraudintas negirdētu pasišventimu, liautųsi klaidžiojęs ir sugrištų į Tėvo namus.

Laimingi yra žmonės, kurie pasiduoda Dievo gerumo pergalei, kurie suminkština savo širdį ir nužemintai grįžta prie Dievo, savo gerojo Tėvo, išpažįsta savo kaltes ir suseda savo likimą į Dievo meilingas rankas, pasiryžę priimti visokią atgailą, kokia tik bus jiems skirta.

Kadangi žmogus negali pakelti tos atgailos, kurią yra užsipelnęs, todėl Dievas ir nereikalauja nuo jo, pasitenkina tuo, kad jis grįžta apsiplėvęs Dievo. Sūnaus krauju, kuris atsveria viso pasaulio atgailas ir apiplauja nuo visų nuodėmių.

Bet kas apsakys tų nelaimę, kurie mindžioja po kojų Dievo gerumą ir pasilieka iki galui užkietėję Dievo nekentime. Kad Dievas būtų žiaurus, neteisingas, nors kiek panašus į žemiškus beširdžius valdovus, užkietėję nusidėjėliai turėtų paguodos, kovodami prieš jį, nes bent savo akyse galėtų dideliais pasirodyti, skaityti save už laisvės ir tiesos kovotojus. Tačiau toji paguoda bus jiems atimta, Kristaus kraujas liudys apie Dievo gerumą ir gailestingumą, o jų žemumą ir niekšiskumą, todėl, kada atsilieps juose žmoniškumo jausmas, kada pamatys, kaip žemai yra nupuolę, pradės nekęsti patys savęs, šauksis mirties, kurios negalės prisišaukti, kad sunaikinius kartu su gyvybe ir tą savęs nekenntimo jausmą, kuris juos apims, o kuris privedė ir Judą apaštalą prie savizudystės.

Kristaus kraujo galybė.

Sename Įstatyme Kristaus kraujas buvo ženklinamas gyvulių krauju. Gyvulys buvo papjaunamas, jo kraujas buvo išliejamas apie altorių, o mėsa arba sudeginama, arba išdalinama aukotojams kaip šventa, galinti suteikti šventumo tiems, kurie ją valgo.

Panašiai turėjo atsitikt su Kristum. Jis turėjo būt nužudytas, jo kraujas pralietas, o kūnas išdalintas tikintiesiems, įdant apturėtų šventumą.

Kiekvienam yra aišku, kad nė gyvulių kraujas, nė jų mėsos valgymas negalėjo suteikti šventumo žmonėm, jis tik gaivino tikėjimą į būsimą Kristaus auką ir suteikė šventumo priskaitymą, kurio reikalavo įstatymas, viduje gi žmogus pasilikdavo toks, koks ir buvo, butent su nuodėme Dievo akyse, kurios nieks negalėjo nuplauti.

Šalia daugelio apeigų su krauju buvo Sename Įstatyme viena, kuri labai gyvai ženklindavo Kristaus kraują.

Vieną kartą į metus Permaidavimo dienoje vyriausias žydų kunigas, krauju nešinas, įeidavo į švenčiausiąją bažnyčios vietą ir ten šlakstydavo aukų krauju, kad gavus tautai nuodėmių atleidimą. Toji švenčiausioji vieta buvo atskirta nuo šventosios vietos čidelė uždanga, kuri buvo nustumiama į šalį, kad galėtų praeiti vyriausias kunigas.

Šv. Povilas kreipia žydų domę į tą apeigą ir dėsto jiems, kad toji švenčiausioji vieta yra dangus, į kurį nieks negalėjo įeiti. Vyriausias kunigas yra patsai mūsų Išganytojas, jis vienas ir pirmutinis įėjo į dangų, praliedamas ne gyvulių kraują, bet savo.

Uždanga kuri skyrė dangų nuo žemės, buvo jo paties kūnas, kuris turėjo but sudraskytas kančios metu, kad atsidarytų įėjimas į švenčiausiąją vietą ne vienam tik vyriausiajam kunigui, bet visiems.

Tos minties patvirtinimui Kristaus mirties metu plyšo žydų bažnyčioje minėtoji uždanga nuo viršaus iki apačiai, padarydama platų įėjimą į švenčiausiąją vietą. Bet štai paties šv. Povilo žodžiai: "*Kristus gi atėjęs kaipo vyriausias kunigas busiančiųjų gėrybių, per didesnę ir tobulesnę šėtrą, ne rankomis padirbtą, tai yra ne šito sutvėrimo, nei per ožių arba veršių kraują, bet per savo kraują, įėjo vieną kartą už visus į šventyklą, radęs amžiną atpirkimą.*" Žyd. 9, 11-14. . . . Turėdami tat, broliai, pasitikėjimą įeiti per Kristaus kraują į šventyklą nauju ir gyvu keliu, kurį jis mums pravedė per uždangą, tai yra per savo kūną, ir turėdami didį kunigą ant Dievo namų, prisitarkime su tikra širdimis, tikėjimo pilnybėje, apšlakstę širdis nuo piktos sąžinės ir kūną apiplovę tyru vandenimi." "Žyd. 10, 19-22.

5. Kristaus kraujo garbinimas.

Žmogiškoji Kristaus prigimtis, suvienyta su dieviškuoju Asmeniu, turi būt garbinama tąja pačia garbės rūšimi kaip ir patsai Dievas, nes garbindami žmogišką prigimtį, garbiname dievišką Asmenį, kaip kad bučiuodami aukšto asmens ranką, gerbiame ne ranką, bet asmenį, kuriam toji ranka priklauso.

Dieviška garbė priklauso ne vien čielai žmogiškai Kristaus prigimčiai, bet ir paskiros jos dalims, todėl teisėtai yra garbinama mūsų Išganytojo siela, jo kūnas ir net paskiros to kūno dalys, kurios ženklina jo pašventimą dalimis, todėl garbiname jo švenčiausiąją širdį, jo žaizdas ir jo kraują.

Gražiausias tačiau jo kraujo garbinimas yra mūs kraujo už jį praliejimas, prašykime tat, kad būtume verti tos malonės, kad neužsigintume Kristaus persekiojimams ištikus.

Šv. Kazimiero Seserų Kongregacijos Kapitula

IŠRINKTA NAUJA VALDYBA

Liepos mėn. 2 d. prasidėjo Šv. Kazimiero Seserų Kongregacijos generalė kapitula. Dalyvauja 43 kapitulārės. Valdybos rinkimų rezultatai sekanti: — Generalė — Motina Marija; patarėjos: sesuo M. Juozefa, sesuo M. Rita, sesuo M. Scholastica, sesuo M. Justina; sekretorė: sesuo M. Elena; ekonomė: sesuo M. Liudvina.

Sveikiname ir linkime Šv. Kazimiero Seserų Kongregacijos naujai valdybai Dievo gausios palaimos ir sėkmingumo vesti šios kilnios Kongregacijos vairą.

VIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Evangelija

Luko 16, 1-9.

NUO metu Jėzus pasakė savo mokytiniais šį prilyginimą: Buvo vienas turtingas žmogus. Jis turėjo užvaizdą. Tas buvo jam apskūstas, kaip kad būtų išaikvojęs jo lobį. Todėl jis pasišaukė jį ir jam tarė: Ką tai girdžiu apie tave? Duok apyskaitą savo užveizdavimo, nes jau nebegali toliau būti užvaizdu. Užvaizdas gi pats sau vienas sakė: Ką veiksiu, kad man valdovas atima iš manęs užveizdavimą? Kastai neįstengiu, elgetauti gėdžiuos. Žinau, ką darysiu, kad žmonės mane priimtų į savo namus, kuomet būsiu atstatytas nuo užveizdėjimo. Taigi, jis suvadino savo valdovo skolininkus vieną po kito ir sakė pirmajam: Kiek tu esi skolingas mano valdovui? Tas atsakė: Šimtą statinių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo raštą, greitai sėskis ir rašyk: penkias dešimtis. Po to jis tarė kitam: Tu gi kiek esi skolingas? Tas jam pasakė: Šimtą saikų kviečių. Jis jam tarė: Imk savo raštą ir rašyk: Aštuonias dešimtis. Valdovas pripažino neteisiojo užvaizdo gudrumą, nes šio pasaulio vaikai gudresni su sau lygiais už šviesos vaikus. Ir aš jums sakau: Dařykite sau prietelių pagalba apgaulingų turtų, kad jums mirus priimtų jus į amžinąsias padangtes.

Lekcija

Rom. 8, 12-17.

ROLIAI: Mes neesame kūno skolininkai, kad gyventumėm kūniškai. Nes jei jūs gyvensite kūniškai, numirsite; o jei dvasia marinsite kūno darbus, būsite gyvi. Nes kurie tik yra Dievo Dvasios vedami, tie Dievo vaikai. Jūs juk gavote ne vergystės dvasią, kad jums vėl reiktų bijoti, bet gavote išnūstės dvasią, kurioje šaukiame: Abba, Tėve! Pati Dvasia duoda liudijimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai. O jei mes esame vaikai, tai ir tėvainiai: tėvainiai Dievo ir bendratėvainiai Kristaus, jei tik drauge kengiame, kad būtumėm drauge ir pagarbinti.

PRISIMARINIMO PRIVALUMAS.

Šv. Povilas sako romėnams savo laiško aštuntame skyriuje, iš kurio paimta šios dienos lekeija, kad visi kurie nepriklauso Kristaus Bažnyčios, kankinasi nuodėmės pančiuose, ir tame savo apgailėtinaime padėjime jie negali pelnyti išganyką. Jis mokina, kurie įtikėję, apsikrikštino, tapo Kristaus Bažnyčios nariai, yra paluosuoti iš nuodėmių ir amžinos pražūties, o turi suraminančią viltį po garbingo atsikėlimo džiaugtis amžinąją daugaus laime. Apaštalas ragina mus dvasia marinti kūno darbus, ir taip Dievo vedami būsime Dievo vaikai bei tėvainiai ir Kristaus bendratėvainiai.

Kurie tik yra Dievo Dvasios vedami, tie yra Dievo vaikai. Būti Dievo Dvasios vedamiems reiškia priimti Jo įkvėpimus. Šv. Dvasia apvalius iš nuodėmių ir suteikus pašvenčiamąją malonę, veikia žmonėse įvairiai, kad juos užlaikius teisingume ir privedus juos prie jų galutinio tikslo. Šv. Dvasia apšviečia juos išvidiniai, kad pažintų Dievo valią; Ji erąsina daryti gerą ir stiprina jame tvirtį; Ji pribūna su pagelba pagundose, kad būtų galima atsispirti joms ir ištesėti malonėje. Šv. Dvasia taipgi naudoja išorines priemones ir malones užlaikyti žmones Dievo meilėje. Šios priemonės ir malonės yra gilinimosi pažinime krikščioniškojo mokslo, pamokslai, Šv. Mišios, misijos, rekolekcijos, geri kitų įspėjimai, Gavėnios ir Adventų laikai, šventės, įvairūs džiaugsmingi ir liūdni gyvenime atsitikimai, ypač vertas šventų sakramentų priėmimas, kurs visuomet neša žmogui laimę. Visi kurie seka Šv. Dvasios išvičinius įkvėpimus ir paraginimus ir atydziai pasinaudoja priemonėmis ir malonėmis, kurias Ji žmonėms teikia jų išganymui, yra Dievo vaikai.

„Jūs gavote ne vergystės dvasią, kad jums vėl reiktų bijoti, bet gavote išnūstės dvasią, kurioje šaukiame: Abba, Tėve. Sename įstatyme, kol atpirkimo darbas nebuvo įvyktas, Dievas neapsireiškėdavo tiek daug kaipo meilės Dievas, kiek galybių Dievas. Jis davė izraelitams savo įstatymą, su gaudinančiais ženklais, perkūnija ir žaibais, ir skau-

A. P. Sandys.

Palaimintoji Elzbieta Bichier des Ages

Šv. Tėvas Pijus XI geg. 13 d., 1934 m., Elzbieta Bichier iš Chateau des Ages, paskelbė visam pasauliui palaimintą. Ji buvo įsteigėja naujos „Šv. Kryžiaus Dukterų“ vienuolijos ir sandarbininkė Šv. Andriejaus Fournet, kuris buvo kananizuotas pereitą birželio mėnesį.

Palaimintoji Elzbieta Bichier gimė liepos 5 d., 1773 m., Chateau des Ages, Prancūzijoje. Ji buvo aukštos kilmės mergelė, tačiau gerai suprato turtų ir šio pasaulio garbės tuštumą. Prancūzijos revoliucionistai užgrobė jos mylimų tėvelių ir artimųjų turtus, juos pačius išsklaidė ir jai kaip aukštos kilmės mergelei priklausančias visas teises atėmė ir visai jų nepripažino.

Atskirta nuo visų savo artimųjų, turtų ir teisių, ji nenusiminė. Randame jos raštuose sekančius žodžius: „Šio pasaulio baisus ir tamsus paveikslas šiandien pranyksta, rytoj linksmas su sypsena, gal ir per šitą kraują ir sunaikinimo laikotarpi. Bet ką visa reiškia? Visa tai yra šešėlis, kuris prabėga ir kuriam aš niekadęs savo širdį neatiduosiu. Atnaujinu savo krikšto apžadus. Pasaulis nieko man nereiškia, aš jo nebijau ir negeidžiu.“

Pabaigoje 1797 m., kada Dvasiškija Prancūzijoje dar buvo suvaržyta konskripsija ir katalikų tikėjimas buvo praktikuojamas tik tai naktimis ir slapčiai, jau Elzbieta buvo girdėjusi apie Šv. Andriejų Fournet, Maille kleboną, kuris sušaukdavo ir priimdavo tikinčiuosius paprastoj butelėj ir tenais teikdavo pamokinius ir ėjo kunigiškas pareigas. Ji išvyko jo ieškoti ir surado beklausantį išpažinčių savo nužemintų parapijiečių būrelį. Kunigas pamatęs turtingą jaunuolę, jos užklusė. „Gal norite, kad aš palikčiau šiuos neturtinguosius ir tamstą išklausyčiau?“ Ji atsakė: „Ne Tėve, aš lauksiu savo eilės.“ Tai buvo pirmas šių dviejų asmenų susitikimas.

Kaip aušrelė išaušta ryto metu, taip geresni laikai atėjo Prancūzijai, paskelbus 1806 metais konkordatą. Uždarytos bažnyčios vėl buvo atidarinėjamos, dvasiškija laisvai ėjo

džiai baudė įstatymo laužytojus. Todėl žydai buvo įpratę Dievą vadinti jų Viešpats, o ne Tėvas, ir save Jo tarnai. Kaip daug artimesnis, malonesnis mūsų su Dievu santikis. Dievo gerumas ir malonumas apsireiškia mums asmeniai Jėzuje Kristuje ir duota mums galia būti Dievo vaikais (Jon. 1: 12), ir mums leista Dievą vadinti Tėvu. Kokia garbė būti Dievo vaikais. Kaip Dievo vaikas neturtingiausias pavargėlis stovi aukščiau už galingiausią valdovą, kurs yra vargšas mirtingas žmogus. Koks didelis mums suraminimas būti Dievo vaikais. Su koku pasitėkėjimu mes galime artintis prie Dievo, kurs mūsų yra Tėvas. Mes viską tikėkimės iš mūsų Tėvo, kurs yra Dievas. Nepamirškime „kokią meilę Tėvas mums suteikė, kad mes vadinamės Dievo vaikais ir esame (1. Jon. 3: 1). Atlikinėkime savo pareigas kaip dangiškojo Tėvo vaikai. Gerbkime ir mylėkime Jį visa savo širdimi ir noriai bei linksmai Jam tarnaukime.

“Pati Dvasia duoda liudijimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai.” Pati Šv. Dvasia mums apreiškia, kad mes esame Dievo vaikai ir turime Jo šventą malonę. Šv. Dvasia mums tai suteikia išvidiniais įkvėpimais arba išoriniu apreiškimu. Šv. Dvasia Pati apreiškia, arba per angelą, ir žmogus, kuriam apreiškama tikrai žino, kad jis malonės stovyje ir Dievo vaikelis. Bet tokiu apreiškimu buvo apdovanoti tik keli Dievo išrinkti šventieji. Išvidiniu įkvėpimu Šv. Dvasia teikia žmogui suraminantį pasitikėjimą, dorybę kuria jis rūpinasi savo išganymu, ir taip apšarvuotas ir suraminatas žmogus gali spręsti, nors ne tikrai, tačiau gerai priežastimi, kad jis yra malonės stovyje ir Dievo vaikelis. Šv. Dvasia duoda mums liudijimą bendrai, jei mes turime švelnutę sąžinę, baurimės ir nenkenčiame nuodėmės, ir stengiamės pildyti taip dideliuose taip mažuose dalykuose Dievo valią. Šv. Jonas sako: “Jei mūsų širdis nepeikia mūsų, mes turime pasitikėjimo Dievu” (1. 3: 21). Vienok be tikro Dievo apreiškimo mes neturime pilnos tikrybės ar mes esame malonės stovyje ir Dievo vaikai kol gyvename čia ant žemės, todėl rūpinkimės neprarasti Dievo prietelystės ir malonės ir nuolankiai vaikščiokime, stropiai darbuodamiesi savo išganymu.

savo pareigas ir patarnavo tautai. Bet praeitis jau buvo sugrumsta, suardyta. Reikėjo daug jėgų, energijos ir Dievo malonės iš naujo ją atgaivint. Elzbieta pašventė savo jėgas, savo širdį šiam prakilniam ir sunkam darbui. Po globa klebono kunigo iš Maille, ji surinko kelias jaunas merginas dirbti darbą, siūti bažnytinius rūbus. Šis darbas buvo pirmas žingsnis. Dar didesnis buvo uolumas pastatymui pamato dvasiniam gyvenimui, kuris jau buvo išnykęs ir panaikintas revoliucijos. Dėl tos priežasties Tėvas Fournet patarė Elzbietai ir jos draugėms pašvesti savo gyvenimą mokyti vaikučius ir apžiūrėti ligonius. Patarimas buvo priimtas su didžiausiu džiaugsmu. Ir Dievui laiminant pradėjo įsikurti nauja draugija mokymui vaikelių ir slauginimui ligonių.

Palaimintos Elzbietos motina mirė 1805 m. Ji buvo gera ir dora moteriškė, kuri išaugino savo dukrelę dorai. Jos motinėlė padėdavo jai taip kūno taip sielos reikaluose. Palaimintai Elzbietai netekus savo motinos, Tėvas Fournet žinojo, kad jau valanda atėjo steigti naują kongregaciją, skirtą mokymui mažų vaikelių ir slauginimui bei prižiūrėjimui ligonių. Ši, jis savo sumanymą pasakė jaunuolei ir reikalavo jos būti viršininke. Ji nustebė ir pareiškė kad kaip ji gali būti kongregacijos viršininke neturėdama novicijate prityrimo. Bet klebonas reikalaudamas prašė neatsisakyti. Ji sutiko ir po šešių mėnesių pirmas kongregacijos branduolys buvo sutvertas. Vasario mėnesyje, 1806 m., Elzbieta ir jos pasekėjos padarė vienuoliškus apžadus ir priėmė vardą "Šv. Kryžiaus Dukterys."

Mažoji kongregacija greitu laiku išsiplėtė, nes daug jaunų merginų norėjo tapti vienuolėmis.

Kongregacija buvo perkelta į miestelį Maille, gruodžio mėnesyje 1811 m., kad ten galėtų įsigyti daugiau plotų žemės ir galėtų būti arčiau savo įsteigėjo ir vadų Tėvo Fournet.

Pabaigoje 1815 m., Motina Elzbieta turėjo važiuoti Paryžium operacijai. Tą savo didį skausmą kentėjo kantriai, nuolatos žiūrėdama į kryžių, kurį laikė savo rankose. Daugelis aukštos kilmės moterų aplankė ją ir prašė jos kad įsteigtų vienuolyną Pary-

žiuje. Šis prašymas tapo realus 1817 m. kada įsteigėja nuvyko į Paryžių ir Issy, įsteigė pirmą vienuolyną Paryžiuje. Karalius Liudvikas XVIII pageidavo pamatyti ją ir užtikrino kad jo karališka globa visados bus suteikta "Šv. Kryžiaus Dukterims." Nuo tuo laiko kongregacija pradėjo augti ir stiprėti. Jau 1818 m. ir 1819 m. buvo šeši namai įsteigti ir buvo prašymai daugiau steigti.

Tuo tarpu konstitucija buvo sustatyta Tėvo Andriejaus Fournet ir patvirtinta Poitiers vyskupo ir kitų diocezių vyskupų. Šventasis Tėvas Pijus VIII, rugsėjo 1 d., 1821 m., užtvirtino konstituciją. Nuo 1820 m. iki 1825 m. daugiaus kaip 20 namų buvo įsteigtų Poitiers ir apylinkės vyskupijose.

Šv. Tėvas Pijus XI savo kalboje, beatifikacijos laike, paskelbė, kad ji tikrai buvo pavyzdys pamaldumo prie Kryžiaus ir pasaulyje kryželiai turėtų būti nešiami su krikščioniška dvasia. "Visas jos gyvenimas," Šv. Tėvas sakė, "buvo vienas ištisas kryžius. Savo trumpame gyvenime ji įsteigė devynias dešimtis vienuolynų ir kiekvienas vienuolynas, kiekvienas namas, reprezentavo eilę kryžių, prispaudimų, vargų, kontrastų, krizių, persekiojimų ir neapsakomų kliūčių, kurios buvo sutiktos ir nugalėtos".

Tėvas Andriejus Fournet mirė gegužės 13 d., 1834 m. Šis atsitikimas daug skausmo suteikė Palaimintajai. Motina Elzbieta Bichier dar pagyveno keturius metus po mirties savo vado. Tie paskutiniai metai buvo praleisti vien steigimui naujų vienuolynų ir pasišventimui vaikučiams ir ligoniams. Švenčiausios Panelės Paėmimo Dangūn šventėje Palaimintoji paskutinį kartą išklaušė Šv. Mišias klūpodama kaip ji paprastai klūpojo. Po to dar ji gyveno vienuoliką dienų, kentėdama didelius skausmus, suraminta švenčiausio Sakramento, kurį kasdien priimdavo, užmigo Viešpatyje rugpiučio 26 d., 1838 m.

Dievas norėjo kad šie abudu įsteigėjai "Šv. Kryžiaus Dukterų" vienuolijos būtų beveik tuo pačiu laiku išaukštinti ir pagerbti. Andriejus Fournet buvo beatifikuotas gegužės 16 d. 1926 m. ir kanonizuotas birželio 4 d. 1933 m. Tai šventasis kuris kanonizuotas ir palaimintoji, kuri beatifikuota šiais Didžiojo Jubiliejaus metais.

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

KAIP REIKIA MELSTIS?

Baltimorės Katekizmas nurodo, kad malda yra reikalinga išganymui. Ir nė vienas, kurs atėjo į protą, be maldos negali būti išganytas. Todėl, turime melstis: 1) su atsidėjimu; 2) žinodami, kad esame bėjęgiai ir kad viskas priklauso nuo Dievo; 3) su dideliu troškimu gauti tų malonių, kurių Dievo maldaujame; 4) su pasitikėjimu į Dievo gerumą; 5) su ištverme iki pabaigai. Malda taip pat yra mūsų minčių ir širdies pakėlimas į Dievą, kad Jį garbinti ir šlovinti, kad Jam dėkas duoti už gautas palaimas, kad maldauti Jo atleidimo už mūsų nusikaltimus ir melsti visų tų malonių, kurios reikalingos, kaip sielai, taip ir kūnui.

Tridento Santarybos Katekizmas išdėsto, kaip reikia melstis. Meldimosi būdas yra svarbiausias. Nors malda savyj yra gera ir išganyga, tačiau, jei nėra tiksliai atlikta, liekasi neišklaudyta. Dažnai neapturime to, ko maldaujame, nes, tariant Šv. Jokūbo žodžiais, negerai prašome. Taigi, turime melstis "dvasioje ir tiesoje" (Jok. IV, 3), nes Dangiškasis Tėvas ieško tų, kurie Jį garbina "dvasioje ir tiesoje." Tuo būdu meldžiasi tie, kurių malda paeina iš vidaus ir nuo lankios sielos meilės.

Malda Dvasioje

Dvasiškas meldimosi būdas neatmeta ir neneigia balsinį maldos vartojimą. Tačiau, ta malda, kuri eina iš karštos sielos gelmių, užima pirmąją vietą. Ir, nors tokioje maldoje balsiai nesimeldžiame lūpomis, bet Dievas išklauso, nes Jam atidaros visos paslaptys. Ir Dievas tikrai išklaušė tylios dvasiškos maldos Onos (kuri buvo motina Samueliui), apie kurią skaitome, kad ji meldėsi dvasioje, liedama daug ašarų ir krutindama tik lūpas (1 Kar. 1, 10, 13). Tokia pat buvo Dovydo malda, nes jis tarė: "Mano širdis kalbėjo Tau (Viešpatie), mano veidas ieškojo Tavęs (Dievo)." Daugelį panašių vaizdų galime rasti, skaitant Šv. Raštą.

Balsinė Malda

Balsinė malda taip pat yra naudinga ir reikalinga. Ji išjudina minčių susidomėjimą

ir žadina į karštesnį pamaldumą. Šv. Augustinas, rašydamas Probai, sako: "Mes karštas kilstame dvasioje prie intensyvio švento troškimo melstis žodžiais ar kitais ženklais; užsidegę karšta meile ir maldingumu, dažnai yra negalima, kad savo jausmų neišreikštume žodžiais; nes kai siela tampa apgaubta džiaugsmu, žodžiai taip pat išreiškia garbinimo malda." Tokiu būdu Dieviui duodame sielos ir kūno auką.

Privatė ir Vieša Malda

Yra dvi rūšys maldos: privatė ir vieša. Privatę maldą vartojame, kai norime sužadinti vidujinį atsidavimą ir pamaldumą, o viešą maldą pradedame, kai reikalinga tikinčiuosius pažadinti prie uolesnio maldingumo ir kai toks pamaldumas yra skirtas viešose bažnytinėse pamaldose.

Tie, kurie nesimeldžia dvasioje

Maldos pratimas dvasioje yra ypatingas krikščionims ir pas stabmeldžius visai nevartojimas. Apie tai Išganytojas yra taręs: "Melsdamies, daug nekalbėkite, kaip pagonyns; nes jie tariasi būsią išklaudyti, jei daug kalba. Taigi, nebūkite į juos panašūs, nes jūs Tėvas žino, ko jums reikia, pirma, ne kaip Jį prašote" (Mat. VI, 7-8).

Nors Išganytojas neigia kalbingumą maldoje, tačiau, Jis ragina ištesėti maldoje, kuri pareina iš sielos uolaus ir ilgo maldingumo. Tokiam ištesėjimui ilgoje maldoje Jis davė gražiausią pavyzdį. Jis praleido ne vien daug naktų ilgame maldingume, bet taip pat "ir trečią kartą meldėsi, sakydamas tuos pačius žodžius" (Mat. XXVI, 44).

Tie, kurie nesimeldžia tiesoje

Veidmainių malda nepaeina iš širdies gelmių. Jų pavyzdžio nevalia sekti, nes pats Išganytojas perspėja reikšmingais žodžiais: "Ir kada meldžiatės, nebūkite, kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis stovėdami sinagose ir gatvių kampuose, kad būtų žmonių matomi. Iš tikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį. Tu gi, kada meldies, įeik į savo kambarį ir, užsidaręs savo duris, melsk

savo Tėvą slapčia; ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atsilygins" (Mat. VI, 5-6).

Čia reiškiamas posakis "jeik į savo kambarį," yra imamas, kaipo žmogiškąją širdį, į kurią turime ne vien įeiti, bet taip pat ją uždaryti prieš kiekvieną vidujinį išsiblaškimą, kurs mūsų maldų darytų netobulą. Tada tik Dangiškasis Tėvas, kurs mato mūsų širdį ir žino visas slapybes, išklausus mūsų maldų ar maldavimų.

Ištėvėrimas Maldoje

Kita reikalinga išlyga maldai yra ištėvėrimas, kurio pasekmės didelės. Dievo Sūnus nurodo pavyzdį apie vieną teisėją, "kurs Dievo nebijojo ir žmogaus nesidrovėjo." Tam mieste buvo viena našlė; ji atėidavo pas jį ir sakdavo: Apgink mane nuo mano priešininko. Ilgai jis nenorėjo, paskui gi pats sau vienas tarė: Nors aš nebijau Dievo ir žmogaus nesidrovėiu, tačiau, kadangi ta našlė man įkyri, tai aš apginsiu jos teises, kad pagaliau atėjus neapdaužytų man veiklo. Viešpats pridūrė: Klausykite, ką sako tas neteisingas teisėjas. Argi Dievas negintų teisių savo išrinktųjų, šaukiančių į Jį dieną ir naktį, ir ar gaisių jiems padėti? Aš sakau jums: "Jis greitai apgins jų teises" (Luk. XVII, 2-7).

Taigi, ir mes savo maldose turime būti ištėvermingi. Mes neturime sekti pavyzdžių tų, kurie, besimeldami, nuilsta ir paliauja melstis, jei po antro ar trečio karto jų malda nėra išklaudyta. Mes neturime mesti maldos, bet turime įoje ištesėti ir ištverti, kaip mus moko Išganytojas ir Apaštalai. Jei mūsų maldavimai tuojau neišklausomi, nes turime Dievo melsti, kad duotų mums stiprybę ištesėti ir ištverti maldoje, kol gausime tų malonių ar palaimų, kurių prašome ir maldaujame.

Reikia melstis Kristaus vardu

Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, mūsų Išganytojas, taip pat trokšta ir nori, kad savo maldas Dangiškam Tėvui aukotume Jo vardu, nes per Jo nuopelnus ir visagalingą tarpininkystę, mūsų maldos susilaukia tokios vertybės, kad Dangiškasis Tėvas išklauso mūsų maldų ar maldavimų. Apie tai Jis yra pasakęs: "Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums: ko tik prašysite Tėvą mano vardu, Jis jums

duos. Iki šioliai jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas" (Jon. XVI, 23-24).

Reikia turėti Šventųjų pamaldumą

Todėl, maldoje sekime šventųjų pavyzdį, kai jie ištėvermingai ir karštai meldėsi. Savo maldavimus sujungkime su dėkone, sekant Apaštalų pavyzdį. Jie visada išlaikė tokių kinų ir tobulą pratimą.

Atsiduodant maldai, nepamirškime ir labdarinių darbų. Pasninkas artimai yra sujungtas su malda. Nes, kas yra privalgęs ir prigėręs, toks nesupranta, ką malda reiškia ir tokiam yra sunku kontemplacijoje pakilti į aukštybes pas Dievą.

Labdarinių Darbų Vertybė

Labdarybė artimai yra sujungta su malda. Ir kas būtų iš tos labdarybės dorybės, jei kas daug turtų turi gelbėti savo artimui, kurs varge ar suspaudime nuo jo gailiaširdingumo priklausio, o nieko tokiam vargšui negelbsti? Kurio širdis yra negailestinga, kaip jis gali tikėtis Dievo pagalbos, nors ir apgailestauja už savo nusikaltimus ir maldauja atleidimo, o nuolankiai Dievo meldžia, kad jam duotų labdarybės dorybę?

Mes per nusidėjimą užrūstiname Dievą, nuskriaudžiamo savo artimą ir save. Todėl, kad apturėjus išganymą, Dievas, numylėjęs savo vaikus, skyrė išganingų priemonių jų išganymui. Iš to seka, kad mes galime Dievo rūstybę permaldauti dievobaiminga malda; skriaudą, padarytą artimui, galime už ją atsisteisti labdariniais darbais; o mūsų pačių kaltības galime sumažinti pasninkavimu.

Iš visa to matome, kaip Dievas yra geras ir kaip yra rūpestingas. Taigi, žinokime, ką Išganytojas yra pasakęs: "Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į Dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio Danguje, tas įeis į Dangaus karalystę" (Mat. VII, 21).

Todėl, pildykime Dievo valią, melsimės "dvasioje ir tiesoje," pasninkaukime ir gerai darykime, kad mūsų malda būtų verta pas Dievą, kurs mus laimintų žemiškajame mūsų gyvenime ir mirus, kad apturėtume gausią užmokesnį Dangiškojo Tėvo karalystėje.

Amerikos Tēvų Marijonų Provincijos taryba, kuri birželio 14 d., 1934, nutarė įsteigti seminariją savo klierikams Amerikoje. Sėdi: d. g. kun. J. Jakaitis, M. I. C., provincijolas; d. g. kun. A. Cikota, M. I. C., Genrolas; kun. V. Kulikauskas, M. I. C. Stovi: kun. Al. Būblys, M. I. C.; kun. J. Mačiulionis, M. I. C.; ir kun. J. Navickas, M. I. C.

ŠVENTASIS VINCENTAS A PAULIO

Šv. Vincento a Paulio šventė pripuola liepos 19 d. Šv. Vincentas gimė 1576 ar 1580 m. iš ūkininkų tėvų Akvitanijoje ir mirė rugsėjo 27, 1660 m. Paryžiuje, Prancūzijoje, sulaukęs 80 m. amžiaus.

Jis vaikeliu tebebudamas ganydavo gyvulėlių bandas ir savo karštas kūdikiškas maldas siūsdavo Aukščiausiajam. Jis įsigijo pamaldumo bei Dievo ir artimo meilės dorybes. Jis buvo jau iš prigimties gailestingas ir ką turėdavo, dalindavosi su kitais neturtingais vaikais. Kartą jo tėvas davė jam pinigų, bet jis vos paėmęs juos į rankas, išvydęs pavargėlį, jam atidavė. Tėvas pats būdamas kilnios širdies, matydamas sūnų gailestingą ir turintį gabumus, leido jį į mokslus.

Šv. Vincentas baigęs aukštuosius mokslus ir įsigyjęs teologijos daktarato laipsnį, buvo išventintas kunigu. Vyskupas siūlė jam parapiją, tačiau iš nusizeminimo jis prašė paliausuoti jį nuo šios aukštos pareigos.

Tuoj po savo įsišventinimo jis pateko į turkų rankas, kurie pardavė jį kaipo belaisvį į Afriką. Bet jis būdamas belaisvėje laimėjo savo poną Kristui ir abudu pabėgo į Pranciją. Karaliui patiko Šv. Vincento uolumas; jis pastatė jį visos karalystės ant laivų dirbančiųjų belaisvių viršininku. Šv. Vincentas sąžiningai naudojo šią pareigą vargšų belaisvių naudai. Šv. Pranciškui Saleziečiui prašant, Šv. Vincentas su didele išmintimi per 40 metų buvo Aplankymo Seserims dvasios direktoriumi. Troškimas gelbėti vargšams paragina jį įsteigti Gailestingųjų Seserų Kongregaciją rūpintis neturtingais ir suvargusiais. Jis rūpinosi visais, suklydėlius gražino prie Dievo, belaisvius vadavo iš vergijos, nemokančius mokino, nuliūdusius guodė; visiems buvo meilus tėvas.

Šv. Vincento gyvenime spindėjo visos dorybės, ypač jis atsižymėjo artimo meile. Kiekviename jo žingsnyje artimo meilės dorybė, kaip saulės spindulys žibėjo. Jis šventai ir kuotobuliausiai tąjį Dievo įsakymą išpildė: "Mylėsi savo artimą kaip pats save." (Mato XXII, 39). Jis žinojo, kur nėra Die-

vo ir artimo meilės, ten trūksta pasišventimo gailestingus darbus pildyti.

Sykį nekaltas žmogus nubautas sunkiejiems darbams su kitais kaliniais jūros pakraščiu traukti laivą. Nekaltasis žmogus atjausdamas tąją didelę neteisybę, pyko ir labai nerymavo. Šv. Vincentas matydamas tai, nenusiramino, kol nelaimingajam nepadėjo. Jis prašė, kad tąjį nekaltą žmogų paliausoutų ir jam leistų atlyginti už padarytąją skriaudą. Taip ir padaryta. Žmogus paliausotas, o Šv. Vincentas paimtas nelaisvėn. Jis džiaugėsi, nes dėl artimo galėjo pasiaukoti ir kentėti.

Šv. Vincentas visuomet žmoguje matė Dievo paveikslą. Ką jis artimui padarė, jautėsi, Dievui padarė. Tie Jėzaus Kristaus meilingi žodžiai visuomet gyvai jojo širdyje veikė: "Ką nors padarėte vienam iš tų mažutėlių, man padarėte." Jis buvo pasiekęs aukštą Dievo ir artimo meilės dorybę.

Maž visą savo gyvenimą Šv. Vincentas rūpinosi apleistais vaikeliais, kurių tūkstančius globojo ir Dievui išauklėjo. Kaip meilai jis prie savęs juos glaudė, šluostė ašaras ir kartu su jais verkdamas. Jis tik tuomet džiaugėsi, kuomet galėjo išpildyti Jėzaus troškimą. Jėzus troško, kad apleistieji vaikeliai būtų aprūpiati, ypač jųjų sielos reikaluose. Jis meilai ir maloniai glaudė prie savęs vaikelius, nes jį ragino toji Jėzaus Kristaus išreikštoji mintis: "Kas nors priima vieną tokį kūdikį mano vardu, tas mane priima." (Mato XVIII, 5). Jis iš artimo meilės įkūrė daug ir įvairių kongregacijų, prieglaudų bei įstaigų.

Šis didis meilės apaštalas pats savo rankomis raišiojo bei gydė ligonių žaizdas ligoninėse, ir prie jų naktimis budėjo, kad juos aprūpinus paskutiniaisiais sakramentais, ir visiems žodžiu ir pavyzdžiu skelbė Kristaus Evangeliją. Vargšus ir apleistus vaikelius jis linksmino ir didžiausią užuojautą jiems rodė. Kaip didelę tėviškąją meilę jis turėjo apleistiems vaikeliams.

Šv. Vincentas pagarsėjo po visą pasaulį dorybių skaistumu, gerų darbų vaisingumu, stebuklų aiškinimu. ŠS. Tėvai Klemensas XII įskaitė jį į šventųjų eiles ir Leonas XIII

Mūsų Dienų Kentėtojai

Katalikų Bažnyčiai niekuomet netrūko kentėtojų už tikrąjį Jėzų Kristaus paliktąjį ir Bažnyčios platinamąjį tikėjimą. Tokių kentėtojų už tikėjimą ir dėl tikėjimo netrūks ir mūsų dienose.

Kentėtojais yra ne tik tie, kuriems tenka kraujas už tikėjimą pralieti ir pati gyvybė paaukoti, bet jais yra ir tie, kuriems tenka labai daug ir žiaurių kankinimų dėl savo tikrojo tikėjimo išskentėti.

Mūsų dienose turime kentėtojų, kurie praliejo savo kraują ir paaukojo gyvybę Kinijoje. Dažnai gauname iš ten žinių, kad tą, ar tą misijonierių nugalabino komunistai-bolševikai. Toliaus girdime, kaip tie ir tie misijonieriai sugauti yra varginami ir kankinami.

Turime daug kentėtojų net pačių lietuvių katalikų tarpe bolševikų Rusijoje. Daug kunigų ir pasaulinių katalikų žiaurūs bedieviai komunistai nužudė, daugelį užkankino suakiausias darbais ir nebeiškenčiamomis gyvenimo aplinkumomis ir sąlygomis. Ne kitos buvo jų kaltės, kaip tik jų tikėjimas, kurio jie nesutiko išsižadėti.

paskelbė jį viso pasaulio gailėstingųjų organizacijų globėju.

Tiek daug gerō padarę, Šv. Vincentas save skaitė kaip nenaudingą tarau. Niekad neieškojo savęs, nė pasaulio pagyrimų, nes jis viską laikė niekais, kas nebuvo Dievo garbei. Jis aiškiai žinojo, jog iš savęs, žmogus nieko negali, ir todėl, ką nors gero jis padarė arba savyje račo, priskaitė Dievui. Tad, ir mes sekime Šv. Vincento pavyzdį. Mylėkime savo artimą kaip jis mylėjo. Rūpinkimės eiti Šv. Vincento išbandytais Dievo ir artimo meilės keliais pas mūsų dangiškąjį Tėvą Dievą ir amžinąją linksmybių tėvynę dangų. Stengkimės visomis išgalėmis šią dieviškąją Dievo ir artimo meilės čorybę įkūnyti savyje ir ją vykinti savo gyvenime. Taip darydami kitačios džiaugsmės, kaip Šv. Vincentas džiaugiasi amžina garbe danguje.

V. P. Gražulis, M.I.C.

Tarp tokių kentėtojų matome vyskupą Matulionį su būriu kunigų ir pasaulinių katalikų. Jiems, tiesa, liko dar jų gyvybės likučiai, bet tik dėlto, kad Lietuvos valdžia turėjo nusikaltusių komunistų, už kuriuos mainais gavo anuosius, pasmerktuosius jau nukankinti asmenis.

Turime kentėtojų ir Meksikoje, kurioje bedieviai, panašūs dvasia ir darbais į Rusijos bolševikus, ne vieną kunigą nužudė, o kiek katalikų jie kankina savo žiauriai, turbut, paties velnio įkvėptais įstatymais.

Kad susilaukiame kentėtojų, necivilizuotų, ar pusiau civilizuotų žmonių šalyse, tai rodo, tai naturaliai kaip tai įvyksta, bet kad kentėtojų turime civilizacijos ir kultūros šalyse, tai tokis dalykas turi stebinti kiekvieną žmogų ir privalo paraginti jį apsimastyti.

Pasirodo, kad civilizacija ir kultura; mokslai ir išradimai, jei tik išsilaužia iš tikėjimo globos, jei tik išeita atsižiūrėti į Dievo įstatymus, nepadaro žmonių švelniais ir doresniais, bet padaro juos žiauriausiais budeliais. Jie tuo biauresni ir baisesni, kad gerasias priemones panaudoja kankinti kitiems.

Jei Dievo įstatymai, jei krikščioniškoji katalikiškoji religija negrįš ten ir dieviškoji dvasia ir jėga neatmainys tose ir panašiose šalyse subedievėjusios kultūros, ten bus nuolatinių kentėtojų čirva, ten tikintieji žymės savo tikėjimo kraujais ir kančiomis.

Mes pasirodome per daug nejaurūs. Mums neskauda, kaip anie kenčia. Mes kartais nenorime tikėti, kad ten kenčia kas už tikėjimą. Bedieviai budeliai, mat, moka labai garsiai save girti ir kaltinti tuos, kuriuos nukankina.

Mes pasirodome per daug nejautrūs. vo maldas ir gerų darbų aukas, kad tikinčiųjų žudymo laikas būtų sutrumpintas.

Mes, lietuviai katalikai, ypač nejautrūs tuo atžvilgiu.

Jei tautų kultura taip sparčiai bedievės, kaip bedievėja, o daugybės katalikų tikėjimas taip šals, kaip ir šala, ir jų apsileidimas, tas neatsižvelgimas į Šv. Tėvo ir vyskupų balsus tėsiai, kaip tėsėsi, tai netolimi tie laikai, kad turėsime vis daugiau ir daugiau "mūsų dienų kentėtojų."

Kun. V. Kulikauskas, M.I.C.

VIENA DARBO DIENA

(LAPAS IŠ IAUNOJO KUNIGĖLIO DIENRAŠČIO.)

6:00 val. — W-r-r-r! Laikrodis veikia kuogeriausiai. Lūpomis kalbėdamas maldas "Rytmetinės aukos," nuo mažens išmoktas, vikaras kėlėsi ir graibėsi savo drapanas. Oh-hum! šviesos taupumas tikrai keršina netvarką minties gaivumui. Beje, ar ne iš tikrųjų penkta valanda? A, tos Seminarijų dienos. Penktą valandą kėlės per šešis metus, kaip buvo sunku pirmame rytu, taip ir paskutiniuoje. Ah-hum! Mekaniškai apsiprausė ir mėgino atlikti trumpą meditaciją, bet be pasisekimo. Vikrus pasivaikšėjo į klebonijos prieangyje galutinai nuvarė miegus.

7:00 Mišios. — Tyliai atkalbėjo trumpą maldelę prie Šventosios Motinos, kad Ji stovėtų prie jo, kaip Ji tada stovėjo prie kryžiaus, — ir pradėjo.

Garbingas veikimas darė pažangą be trukumų — tik perdaug susirūpinęs tarnautojas paskambino skambutį po Evangelijos, vieton per "Sanctus." Kada kunigas, su pagarba atsirėmė ant altoriaus ištarti Konsekracijos žodžius, tas šiurpulys, kuris retai kada jį apleidžia, vėl jį apėmė. Jo jaunystė blykšterėjo per jo mintį, jaunystė kuri nesiskyrė nuo kitu — ir vienok — štai jis — kitas Kristus! Stebėtina Dievo Apvaizda! Sėserys, kurios mokė parapijos mokykloje, priėmė šv. Komuniją pirm kitu. Vikaras eidamas šalia, tardamas maldos žodžius ir dėdamas jų Sužiedotini ant kiekvienos liežuvio, matė jų nuleistas akis ir išvaizdas, kiekvienos sau atskiros, bet visos pažymėtos skaistybės ir tvirtybės, tų moterų, kurios pilnai myli Dievą.

Prie grotelių artinosi būrys vaikelių, septynių, aštuonių metų, ir senesnieji aukštesnės mokyklos vaikai ir mergaitės. Vikaras jautė paguostas, matydamas, kad jo tylus įspėjimas klasėje, nenuėjo be pasekmių. Tai tikras geras darbas, nes buvo irodyta vaikeliams kad Mišiu klausymas ir kasdieninis šv. Komunijos priėmimas yra savanoris dalykas ir kad jie neturi ieškoti atlyginimų arba pagyrimų. Šie maži vaikeliai davė gerą pavyzdį.

Šen ir ten matyti tėveliai einant kartu su vaikais prie altoriaus. Moterų ir dirbančių merginų buvo matyti ir nedidelis skaičius vyrų. Vienas žmogus pasižymėjo tarp kitų, savininkas pirklystės įstaigos, be aukšto mokslo, bet įkvėptas tokiu dvasišku supratimu, duota tikrai nužemintų širdžių žmonėms.

8:00 val. — Pusryčiai. Keli laiškai gulėjo ant stalo ir jis juos lėtai peržiūrėjo: — du atsišaukimai labdarystei, puikus išsiliejimas apie kažkokią sidabro kasyklą, ir vienas paskelbimas puikių silkių iš netolimo miesto.

8:20 val. — Rytmetinis laikraštis ir Brevijoriaus skaitymas.

9:30 val. — Skambutis kambaryje suskambėjo, ir tuoj tarnaitė laiptais greitai atbėgo — "Tėveli, vyras miršta — gazu užtroškęs."

Tuojuo sutana nuo pečių ir gatvės drabužiai buvo užvilkti. Skubiai pagriebė apeigų knygą, aliejaus ir greitai nubėgo laiptais į gatvę. Žvilgterėjo į antrašą, kuris buvo greitai tarnaitės pakreivezotas ir nubėgo į tą namą, kuris, laimei, nebuvo toli. Didelis būrys jau buvo susirinkęs, pritrauktas riksmo ir skambėjimo ligoninėje ir gazo kompanijos automobilių. Jis prasistūmė per žmones ir įėjo į naują ir dar negyventą namą.

Virtuvėje, grupė žmonių apstojo gulintį negyva žmogaus kūną. Pumpuojama mašina tyliai burzgėjo ir vienas žmogus mėgino atgaivinti jį dirbtinu kvėpavimu. Tvloje, kuri visad lydi netikėtą mirtį, kunigas vikrai davė sąlyginį išrišimą, Paskutini Patėpima prie kaktos ir Visuotnius Atlaidus. Pakildamas jis pažiūrėjo į tas liguistas akis ir neramius veidus prispaustus prie virtuvės langų.

Greitu laiku, ligoninės chirurgas ir vietinis gydytojas sutiko mirties sprendimą. Tada, vyrai išsinešė savo įrankius ir kiti išsinešė lavoną ir abu automobiliai nudundėjo. Polieininkas išvaikė susirinkusią minią ir kunigas ir gydytojas kalbėjosi apie nelaimę. Pasirodė, kad tasai žmogus buvo statytojas, kuris nebuvo laimingas savo projektuose ir maž nepamišo. Jis atėjo tą rytą į tą namą ir atidarė nuo gatvės didelę gazo vamzdį. Kitas darbininkas, valydamas liekanus tame

name atrado jį jau be sąmonės, greitai užkišo vamzdį, išnešė apalpusį žmogų virtuvėn ir pašaukė pagelbą.

Gydytojas lydymas, kunigas nuėjo į našlės namus. Švelni artimo meilė turi uždengti tą vaizdą kuris vėliau sekė.

Abu, sielų ir kūnų gydytojas ėjo apriemę namo, kiekvienas užimtas savo mintimis. Kunigas mintijo apie Vikarą Generolą ir apie mirusio laidojimą šventintoj žemėj.

10:30 val. — Į mokyklą. Šiandien buvo septintas skyrius. Nežiūrint kad jis mokina kitus skyrius kiekvieną dieną, jam patiko septintas skyrius geriau už kitus. Žemesnieji skyriai neturėjo gana supratimo įvertinti patiektąsias tiesas ir šiaip-taip persistūmė per tas pamokas. Aštuntas skyrius kartais parodė per didelį išmintingumą. Septintas skyrius dar palaikė jaunystės nekaltybę bet sugėrė gana proto išsilavinimo ir čaileumo iš įvairių mokytojų, kad galėjo padaryti šią pamoką malonybės šaltiniu.

Šiandien jis pradėjo trumpa apysaka ir viena pasaka privedė prie kitos. Paklaustas buvo pačiuotas ir kunigas užuodė sąmokslą nukreipti jį klausimais nuo tos baisios pamokos apie Atlaidus. Bet jis leido kad ji išsivystytų visu smarkumu. Nesąžiningi sąmokslų kaltininkai, mažai teispėjo kad jie gražino ramybę vaizduotei, kuri dar girdėjo tos mašinos burzgėjimą ir matė tą negyvą lavoną.

11:30 val. — Brevioriaus skaitymas bažnytėlėj. Jis labai mėgo lankyti Viešpatį Jėzų tykioj pustamsėj bažnytėlėj, kada užsiėmęs pasaulis lauke smarkiai ūžė. Aukščiausiojo akyvaizdoje jis paprastai jautė tą milžinišką meilę, liūdnum ir šurkščius gyvenimo įvykius.

12:00 val. — Pietūs. Šiandien nepaprastai tylūs. Klebono mintis buvo užimta naujais būdais surinkti lėšų parapijos išdui palengvinti. Kitas klebono pagelbininkas tik sugrįžo bekalėdodamas per visą rytą, alkanas ir nusiminęs, nes matai daug skurdo ir sunkenybų savo žmonėse. Palaipsniui, pasistiprinus valgiais, kalba pasidarė gyvesnė nuo savizūdystės ligi svaidinio lošimų ir baigiant gandaiis jog klebonas ketina važiuoti į Romą.

12:30 val. — Dar nepabaigus valgyti, pro langą pasirodė moteriškė, skubinanti klebonijos link. Truputį vėliau, skambutis pa-

skelbė kad jis jaučia isteriškos moteriškės nekantrios rankos jėgą. Kunigas nuėjo prie durų. Su ryškiomis akimis ir sunku kvėpavimu ji jam pasakė: “Klebonas yra pavojuj! Aš žinau! Man dvasios pasakė. . .” Jos burnos kvapas įrodė kad tokios dvasios teoretiškai negyvuoja šiais laikais. Jis tuoj ją pašalino.

1:00 val. — Popietinis pasikalbėjimas ir papirosas klebono kambaryj buvo pertrauktas pakvietimu į ofisą. Ten malonus asmuo ištiesė ranką pasveikinimui, kuris atrodo per daug draugiškas.

“Tėveli, Tamsta esi įskaitytas šios apie linkės svarbesnių asmenų, gilus studentas, ir vienas kuris neabėjotinai įvertintų naudą kurią atneša “X. Laisvų Lapų Enciklopedija.” Aš esu skirtas tamstai šitą knygą dovanoti, be jokios kainos. Ar busite toks malonus priimti šį duosnų pasiūlymą?” Ir taip toliau. Gražiai jis kalbėjo, kol kunigo mintyje pasirodė viena Lotynų poemų eilutė, kuria jis išmoko lankydamas aukštesniąją mokyklą — “Timeo Danaos et dona ferentes” (Bijau Graikų ir dovanas nešančių) — ir kita eilė iš psalmių — “In quorum manibus iniquitates, dextera eorum repleta est muneribus.” (Kurių rankose yra skriaudos, jų dešnioji yra pilna dovanų.) Jis pasakė tam pardavėjui, kad šioj ašarų pakalnėj retai mes gauname dykai nuo tų, kurių uždavinis yra palengvinti mūsų kišeniis. Tuojuo nuduotas draugiškumas nuslinko nuo pardavėjo veido, nes matė kad jis čia nieko nepelnys. Pasi-darė net širkštus ir išėjo, nuduodamas įzeistą nekaltybę.

1:30 val. — Breviorius. Vakarinės maldos ir “Compline.”

1:50 val. — Reikėjo pasimokyti jaunųjų kunigų examinas. Po trumpo laiko, jo mintis pradėjo lakstyti nuo Photius'o karjero į tą nelinksmą tiesą, kad, — nežiūrint, jog jis praleido apie dvidešimtis metų besimokydamas, pakol galutinai atėjo toji dienų diena, kada jis klūpojo prie vyskupo ir iš jo rankų priėmė kunigystės vainiką, — jis turėjo dar daug laiko praleisti prie knygų. (A, ką padarysi? Dar vienas examinas teliko. Ir su tuo sukaupė mintis ir pradėjo mokytiis.

(Bus daugiau).

TĖVAI MARIJONAI IR JŲ RĖMĖJAI

HINSDALE, Ill. — Marijonų Rėmėjų išvažiavimas Marijonų ūkėje gerai pavyko. Rėmėjai ir Geradariai sumaniai ir nuoširdžiai darbuos, publikos atsilankė daug, pasekmės labai geros.

Rėmėjams, geradariams ir atsilankiusiems širdingai ačiū. Rengėjai.

MARIJONŲ RĖMĖJŲ AUKOS:

J. Judyšius, Duquesne, Pa.	100.00
Thurston, P., Chicago, Ill.	50.00
Misevičiūtė, K., Melrose Park, Ill.	50.00
Kantautas, K., Melrose Park, Ill.	20.00
Bacevičia, J. ir P., Belwood, Ill.	10.00
Bruzgienė, Ona, Chicago, Ill.	6.00
Vaičidis, A., Kingston, Pa.	5.00
S. Kennem, Chicago, Ill.	3.00
F. Rakauskienė, Chicago, Ill.	3.00
M. Laurinaitienė, Chicago, Ill.	3.00
E. Vaitkevičienė, Worcester, Mass.	3.00
Pr. Maria Cestava, Union City, N. J. ...	3.00
J. Tamolis, Montello, Mass.	3.00
Mrs. Amzuvienė, Phila, Pa.	3.00
Th. Zaruskienė, Shenandoah, Pa.	3.00
Mrs. Vitkevičienė, Chicago, Ill.	3.00
U. Jovikienė, Chicago, Ill.	3.00
M. Martusevičienė, Chicago, Ill.	3.00
O. Lepienė, Chicago, Ill.	3.00
D. Klimas, Chicago, Ill.	3.00
Mr. Mikeliūnas, Chicago, Ill.	3.00
Mrs. Čiubanauvičienė, Norwood, Mass. ...	3.00
J. Steponovich, Fitchburg, Mass.	3.00
G. Lazauskienė, So. Boston, Mass.	3.00
Mrs. Norkunienė, New Haven, Conn. ...	3.00
M. Kreinienė, Chicago, Ill.	3.00
Uršulė Jocienė, Chicago, Ill.	3.00
J. Bacevičia, Graham, Wash.	3.00
P. Palevičius, Shrewsbury, Pa.	3.00
A. Valatkevičius, Worcester, Mass.	3.00
M. Reklaitis, Grand Rapids, Mich.	3.00
Mrs. Pazmokienė, Norwood, Mass.	3.00
V. Pelalaukas, Chicago, Ill.	3.00
Mrs. Venekienė, Chicago, Ill.	3.00
P. J. Kuperlavičius, Mahonoy City, Pa. ...	3.00
M. Ropšis, Phila, Pa.	3.00
Al. Danesevičienė, Phila, Pa.	3.00
E. Mesevičaitė, Chicago, Ill.	3.00
Judikienė, Mrs. Chicago, Ill.	3.00
Kvicienė, A. Port Washington, Wis. ...	3.00
Valinčius, A., New Britain, Conn.	3.00
Kašeta, D., Brooklyn, N. Y.	2.00
Zalatorienė, A., Montello, Mass.	3.00
Šimkus, A., Oglesbey, Ill.	3.00
Ragaišienė, A., Spring Valley, Ill.	3.00
Saja, Kart, Scottville, Mich.	3.00

Karlauskienė, Mrs., New Haven, Conn. ...	3.00
Krugelis, J. W., W. Lynn, Ill.	3.00
Šimaitienė, B., Herrin, Ill.	3.00
Brukniene, Mrs., Montreal, Can.	3.00
Laudis, A. T., Chicago, Ill.	3.00
Milumienė, K., Homestead, Pa.	3.00
Curinskienė, M., Bayonne, N. J.	3.00
Gibas, K., Scranton, Pa.	3.00
Jukno, F. A., Canada	3.00

*Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.
Tėvai Marijonai.*

KATALIKŲ VISUOMENEI

— Katalikai išklausė Šv. Tėvo intencijai Šv. Mišių Šventu Metų laike, 741,054, priėmė Šv. Komunijų 506,453, padarė pasiaukojimo aktų 452,425, vizitų prie Švč. Sakramento 133,190, Kryžiaus Keliu 117,331, Šventu Valandų 7,122, sukalbėjo "Tėve Mūsų" 150,476, Tikiu į Dievą Tėvą 30,220, Švč. Panelės litanių 38,417, šiaip jau maldų už Šv. Tėvą 535,809, atsidūsėjimų 22,136,690 ir 4,000,000-000 pasiaukojimų bei apsimarinimų.

— Apie 200 kinų Cantono distrikte, Kinijoje nori priimti katalikų tikėjimą.

— Dominikonų Seserų vienuolija anvaikštinėja šiemet 250 m. įsteigimo vienuolijos sukaktuves.

— Enrikas Matorra, buvęs Ispanijos komunistų sekretorius grįžo į Katalikų Bažnyčią.

— Miniat Šventuosius Metus, Seserims Pranciškiems bemisijonieraujant, nekatalikai aukavo Šventojo Tėvo intencijai maldas ir dvasinius darbus. Protestantai aukavo 12,000 Tėve Mūsų, Mahometonės mergaitės sukalbėjo 53,850 Tėve Mūsų, 14,000 Sveika Marija, užlaikė 400 valandų tvlėjimą ir paaukavo 460 adoracijos aktų. Brahmejų mergaitės paaukavo 108,440 dorybės aktų. Indų mergaitės sukalbėjo 2,400 Tėve Mūsų ir 4,800 Sveika Marija.

IŠ DVASIŠKIJOS GYVENIMO

BROOKLYN, N. Y. — Kun. A. S. Petruskas paskirtas vikaru Šv. Jurgio parap.: kun. J. G. Kartavičius (buv. Šv. Jurgio parap. vikaras) paskirtas Švč. Panelės Apreiškimo parap. vikarauti.; kun. J. E. Lencevičius paskirtas Angelu Karalienės parap. II-ju vikaru ir kun. J. J. Laurinaitis paskirtas vikarauti arių Epiphany parap.

Amerikoje

HARTFORD, Conn. — Liepos 1 d. buvo metinis Švč. Trejybės parap. išvažiavimas.

RACINE, Wis. — Šiomet liepos 1 d. Racine miestas minėjo 100 metų sukaktį nuo įsikurimo. Iškilmės prasidėjo su šv. Mišiomis, Washingtono parke. Pamalduose dalyvavo apie 200 kunigų, virš 1,200 tarnautojų vaikų ir 200 narių vyrų choras. Dalyvavo ir klebonas kun. A. Balinskas su parapijiečiais.

PITTSTON, Pa. — Birž. 24 d. Šv. Kazimiero parap. parapijonys pagerbė kleboną kun. J. Kasakaitį jo varduvių dienoje. Choras suteikė klebonui dovaną.

WESTVILLE, Ill. — Birž. 17 d. Šv. Petro ir Povilo parap. bažnyčioje devyni vaikai priėmė Pirmąją Šv. Komuniją.

Lietuvos Vyčių 85 kp. surengė pikniką birž. 17 d. Pelnas skirtas parapijai.

SO. BOSTON, Mass. — Liepos 1 d. Šv. Petro lietuvių parap. iškilmingai minėjo savo bažnyčios patrono Šv. Petro ir Povilo metinę šventę.

— Kun. K. Jenkus, So. Bostono lietuvių parap. vikaras, atlaikęs sunkia vidurių operaciją, parvažiavo sveikti pas tetas.

— 50 lietuvių baigė So. Boston High School šiemet.

MONTELELO, Mass. — Birž. 23 ir 24 d. Romuvos parke įvyko Glee klubo išvažiavimas kuriame dalyvavo virš 800 žmonių.

— Šv. Roko parap. sviedinio ratelis pralaušė sviedinį su Avon 10-2.

WORCESTER, Mass. — Aušros Vartų parap. jaunimas turėjo savo metinį pikniką liepos 1 d. Visas pelnas paskirtas parapijai.

— Piln. Blaivininkų 25 kp. iškilmingai apvaikščiojo Šv. Jono šventę birž. 24 d. Visi nariai tą dieną priėmė Šv. Komuniją "in corpore." Kun. S. Vembrė laikė Šv. Mišias ir klebonas kun. A. Petraitis pasakė pamokslą.

OMAHA, Neb. — Birž. pabaigoje Omahaos diecezija turėjo trečią synodą.

— Šv. Antano parap. buvusių klebonas, kun. Mykolas Gluba, dabartinis Šv. Pranciškaus paran. klebonas, šventė 25 m. kunigystės jubiliejų birž. 17 d. Vyskupas ir daug dvasiškijos dalyvavo iškilmėse. Po pamaldų buvo bankietas. Netoli 1,000 žmonių dalyvavo.

MASPETH, N. Y. — Birž. 23 d. Maspetho suvienytos draugijos surengė pagerbimo vakarienę klebonui kun. Jonui Balkunui.

Parapijos choras ruošiasi prie koncerto, kuris įvyks spalio mėnesį.

BRIDGEVILLE, Pa. — Birž. 24 d. suorganizuota Moterų Altoriaus puošimo drauga. Jos tikslas: puošti altorius, įtaisyti ir

užlaikyti bažnytinius rūbus ir rengti parap. naujai pramogas.

PHILADELPHIA, Pa. — Šv. Jurgio bažnyčioje nuo birž. 12 d. iki 15 d. įvyko iškilmingos pamaldos prie Saldžiausios Jėzaus Širdies.

SHENANDOAH, Pa. — Liepos 5 d. prasidėjo vasarinė mokykla. Mokykloje bus mokoma lietuviškai. Mokykla tęsis visą liepos mėnesį.

— Sodalėčių išvažiavimas buvo birž. 24 d. Suvirš šimtas narių dalyvavo.

CICERO, Ill. — Nekalto Prasidėjimo Švč. Panelės dr. ja priėmė Šv. Komuniją "in corpore" liepos 1 d.

— Antras parap. piknikas įvyks liepos 29 d.

CHICAGO, Ill. — Šv. Petro ir Pauliaus parapija iškilmingai šventė savo globėjų šventę birž. 29 d. Buvo atlaikytos ketverios Šv. Mišios.

CHICAGO, Ill. — Liepos 28 ir 29 d. bus surengta Chicagos Lietuvių Šventė, su nepaprasta meno ir aviacijos programa. Visas pelnas skiriamas pastatymui Dariaus ir Girėno naminklui.

CHICAGO, ILL. — Dienraščio "Dravgo" piknikas įvyko Birutės darže, liepos 1 d., gerai pasisekė.

LIETUVOJE

— Klaipėdos uostas per paskutinį dešimtmetį įplaukė apie 1700 jūrų laivų atvežusių apie 900,000 tonu. Per tą patį laiką vidaus vandens laivai atvežė apie 180,000 tonų ir jų atplaukė apie 35,000.

— Valstybės saugumo policija peržiūrėjo Klaipėdos miesto ir mokyklų knygynus ir konfiskavo 1200 knygų ir 150 žemėlapių, imnortuotų iš Vokietijos, kuriuose Klaipėdos kraštas priskaitomas prie Vokietijos ir Lietuva pavadinta Russland, Rusija.

— Švietimo Ministerijos rūpesčių Kauno bazilikos šventorinėje, Vilniaus gatvės pusėje pastatytas specialus rūšys poeto Maironio karstui padėti.

— Birž. 9-11 dienomis Kaune įvyko Lietuvių - Latvių vienybės dešimtmatis jubiliejinis kongresas.

— Kaune Dievo Kūno procesijoje dalyvavo apie 13,000 žmonių.

— A. a. kun. Tumas bus palaidotas Vytauto D. Bažnyčios kriptoje. Jo karstas buvo laikinai padėtas Arkikatedros Bazilikos kriptoje.

— Šiomis dienomis Suomijos moterų laikraštis "Suomen Nainen" išleido atskirą Lietuvai paskirtą numerį, kuriame skaitytųjų supažindina su Lietuva ir žymiausiomis Lietuvos moterimis.

— Maršalas Pilsudskis vadovauja deryboms Vilniaus klausimo išsprendimui, kad būtų galima atidaryti diplomatinis santykius su Lietuva.

— Su Švedija pradėtas pastovus susiekimas laivais. Švedija nori stambesnės prekybos su Lietuva.

— Lenkų konservatoriai su Radvila priešaky patarė Lietuvos vyriausybei sunormuoti santykius su Lietuva.

— Vilniaus ir Lenkijos laikraščiai daug rašo apie D. L. kunig. Jogailą 500 m. mirties sukaktuvių progą. Vilniaus arkivyskupas laikė už jį gėdulingas pamaldas.

— Per Dubingių ežerą pastatytas 87 metrų ilgio tiltas.

— Lietuva perka Anglijoje geležinkeliams 50,000 tonų anglių.

— Tarptautinė geležinkelių konferencija įvyko Kaune birž. mėnesį.

— Birželio 4 d. iš aukšt. kulturtechnikų mokyklos kasmuo šulinio dugno pradėjo veržtis dujos. Jų veržimasis buvo tiek smarkus, jog šulinio dugne prisirinkęs vanduo kunkuliuodamas užė.

— Lenkai ruošiasi Vilniaus kraštą kolonizuoti. Jie mano praveisti dvarų porcelianiją.

— Tauragės Sv. Vincento a Paulo dr. ja turi vaikų darželį su 120 vaikų. Greitu laiku bus įrengta prieglauda.

— Panevėžy buvo trijų rajonų mokytojų suvažiavimas. Apie 300 mokytojų dalyvavo.

ATSAKYMAI PAKLAUSIMAMS

Paklausimas. Delko Bažnyčia apaštalu laikuose turėjo bendrus turtus ir bendrai jais naudojasi iki Konstantino Didžiojo laikų, o paskui staigą tą gyvenimą apleido?

Visuomenietis.

Atsakymas. Klausimas neduoda pilnai suprasti, kokius "bendrus turtus ir jų bendrą naudojimą" turi mintyje. Bažnyčia ir dabar turi bendrus turtus ir bendrą naudojimą. Bažnyčios (trobėsiai), kielikai, arnotai, altoriai ir kiti dalykai panašūs yra "bendri Bažnyčios turtai ir bendras jų naudojimas." Kiekvienas katalikas tais turtais betarpiškai ar tarpiskai naudojasi. Jis eina į bažnyčią ir ja naudojasi visur ir kuomet tik nori; bažnytiniais daiktais naudojasi taip pat ir nieko už tai nemoka. Šis bendravimas yra lygus pirmųjų krikščionių.

Jei turi mintyje kasdieninio pragyvenimo turtus, tai tų apaštalu laikų krikščionys turėjo bendrų ir privačių. Bažnyčioje nie-

kuomet nebuvo priverstino komunizmo." Nėra jo nei dabar.

Bet tiek pirmuose amžiuose, tiek dabar yra asmenų, kurie liuosą valia atsižada turimą valdymo dalinę visuomenės naudai.

Dabar toki asmenys yra abiejų lyčių vienuoliai — vienuolijos. Jų turtų yra bendri ir jų naudojimas yra bendras. Vienuolijose kitoks naudojimas turtų yra griežtai uždraustas ir atsakomybėn yra traukiamas vienuolis, jei savavališkai naudotų turtus.

Apaštalu laikuose kas panašaus buvo tarp krikščionių; kuomet dar nebuvo taip aiškiai Bažnyčios įstatymais tas bendrasis turtų naudojimas nustatytas, nes tuomet dar tik formavosi viskas ir ėjo prie aiškesnių ribų.

Apaštalu laikuose ir kiek vėliau Bažnyčia gyveno persekiojimo laikus, slapstymosi laikus, tuomet ypač buvo reikalingi bendrieji turtai šelpti bėdnuomenę ir nuskriaustuosius ir aprūpinti Bažnyčios ir tikinčiųjų įvairiausius reikalus.

Kuomet Bažnyčia gavo laisvės, turėjo pakitėti ir nekurie kasdieninės praktikos būdai. Dabar mes matome "bendruosius Bažnyčios turtus" įvairiuose pavidaluose.

Turime galybes visokiausių labdariniųjų draugijų, bažnytinių brolijų, vienuolijų, kurios turi bendrųjų turtų ligoninių, prieglaudų ir tuo visko aprūpina didžią visokių reikalų dalį.

Turime "Tikėjimui platinti Draugija," kuri valdo didžius bendruosius katalikų turtus ir jais aprūpina misijas įvairiose pagonių šalyse.

Taigi negalima sakyti, kad "Bažnyčia staigą tą gyvenimą apleido." Ne. Jo neapleido, tik kiek-ne-kiek jį pakeitė ir įstatė į aiškias visiems matomas formas.

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 3c krašos ženklelį atsakymui.